



*Lương Sĩ Hằng*

*Phá Mê Phá Chấp*

# *Phá Mê Phá Cháp*

Montréal, ngày 11/4/1982

Thưa các bạn,

**H**ôm nay chúng ta lại có cơ hội tương ngộ để nghiên cứu thêm về tâm thức tu luyện của mọi cá nhân. Những bạn đã đồng hành, nay được cảm thấy thanh nhẹ và những người chưa hành, muốn thực hiện nghiên cứu. Nhưng con người tại thế luôn luôn bị sự động loạn của nội thức làm lu mờ sự sáng suốt sẵn có của chính mình. Cho nên nhiều bạn cũng đã tu một thời gian rồi trở lộn lại tự kiêu ngạo lấy mình và cho mình là cao cả, cho mình là sáng suốt, cởi mở hơn người khác. Nhưng sự siêu diệu của Thượng Đế, siêu diệu

cả càn khôn vũ trụ đều ở trong chu trình thử tâm các bạn mà thôi, để dẫn tiến các bạn và để các bạn nhận thức rõ chơn tướng sáng suốt sẵn có của các bạn.

Nhưng nhiều người đã vì mệt mỏi trong cuộc hành trình sẵn có đã nhiều kiếp, nay được lóe một chút ánh sáng, tưởng mình đã thành đạo. Từ đó nó dẫn dắt các bạn đi tới sự sai lầm, xa quần chúng, không chịu tiếp tục để nghiên cứu và thử tâm sự thanh tịnh sẵn có của chính mình. Cho nên cái sự ảo ảnh đó nó có thể đem cho các bạn đi tới sự sai lầm. Tôi đã nói rằng, chúng ta còn mang thể xác của chúng sanh cũng như tất cả mọi người, phải nhờ sự chung đụng mới thức tâm. Cho nên các bạn không nên chán ngán giữa đường tu hành mà phải thực triển, phải có sự đụng chạm mới có sự cởi mở, mới có sự thăng hoa sáng suốt, nếu các bạn từ chối và không chịu sống trong nghịch cảnh để tiến hóa thì các bạn mất hẳn một người Thầy kính yêu xây dựng nội thức

của các bạn, Ngay gia đình các bạn cũng biết là biết bao nhiêu nghịch cảnh, nghe âm thanh không chấp không chịu đó cũng là ông thầy dạy chúng ta học. Có nhiều người vào lớp chịu giáo sư toán học và người vào lớp ghét giáo sư triết học, cái đó có! Cho nên tới giờ triết buồn ngủ, tới giờ toán buồn ngủ cũng có. Cho nên chúng ta là người học giả có ăn học, chúng ta thấy cuộc đường hành hương chúng ta cũng vậy, chúng ta đang dự lớp học cả càn khôn vũ trụ, thế nào chúng ta cũng có bài học mà chính chúng ta ngao ngán nhưng mà những bài học đó là bài học quý giá và để cho các bạn thức tâm.

Cho nên tôi đã nói rằng, bao nhiêu năm tôi tu luyện cũng nhờ học hỏi nơi các bạn, nơi sự kích động và phản động của các bạn, nơi sự chấp mê của các bạn, và tôi nhận ra chân tướng chấp mê rất rõ rệt, rất hữu ích, và tôi qui về trật tự của cả càn khôn vũ

trụ đã đem lại cho tôi sáng suốt và càng ngày càng được tinh vi trong nội thức hơn, để tôi nhận thức sự sai lầm của chính tôi và tôi tự tu thêm và sửa thêm. Biết bao nhiêu cuộc động loạn mà các bạn đã nhận thức hằng tuần trong gia đình của các bạn. Chân tướng ước nguyện tu hành của các bạn đều là bơ vơ và tự nhận thấy mình đã thất lạc là sao? Tại vì chúng ta thiếu dũng! Dũng của người tu là gì? Thanh tịnh! Càng thanh tịnh, càng cực độ thanh tịnh thì chúng ta sẽ gạt hái sự sáng suốt rõ rệt hơn. Nhưng mà chưa đủ, phải hành nữa, phải tu nữa, phải luyện nữa, mới có kết quả. Rồi nhiên hậu chúng ta mới thực hiện Tình Thương và Đạo Đức. Sự công bằng của cán cân tâm thức của các bạn chưa đạt được, làm sao các bạn chia xẻ sự công bằng với người khác.

Cái việc đó không trách được, nhưng mà đương nhiên phải có, phải về với các bạn. Cho nên các bạn



thấy khắp năm châu đã gặp phải, nhiều lúc tâm thức của các bạn buồn bực vô cùng, bi đát vô cùng, không nhận được mức tiến của chính mình. Nhưng mà quên đi trước khi chúng ta chưa tu thì chúng ta thấy những gì? Chúng ta thấy còn bực bội hơn, còn tăm tối hơn, còn dâm ô ác trược hơn. Ngày nay chúng ta rõ được một phần chơn tướng của sự dâm ô ác trược và chúng ta từ từ bỏ nó. Thì không lý do nào chúng ta lại trở lại với nó nữa. Chúng ta lại xây dựng cho nó thêm và vun bồi nó thêm, càng ngày càng sáng suốt, thì lúc đó chúng ta mới thấy rõ rằng, công năng công phu giá trị vô cùng, mỗi người phải tự tu tiến, chứ không có sự ỷ lại, không có sự cầu xin mà không chịu thực hành. Chúng ta chỉ ở trong thực hành để tiến hóa, không có sự nhờ đỡ lẫn nhau, Chúng ta vun bồi ý chí cho chung. Hằng tuần các bạn được gặp nhau là vun bồi ý chí cho chung, chớ không phải riêng cho một cá nhân nào. Các bạn càng ngày

càng thức tâm, càng chịu hòa tan với mọi nơi, mọi giới, các bạn thấy rằng, con đường an ninh trong tâm thức các bạn dồi dào, phong phú, vui vẻ, đi tới chỗ vô cùng mà mình tự nhận thức, không bao giờ quên những sự sáng suốt sẵn có của chính mình. Cho nên phải vun bồi để có sự sống, hiện tại các bạn sống nhờ cái gì? Nói tôi nhờ cái bánh, tôi nhờ đồng tiền, tôi nhờ nhà cửa tôi mới sống, không phải! Các bạn có rồi các bạn phải chán, những gì đã qua các bạn thấy cái gì bạn cũng có, bạn chán! Mà trước kia bạn chưa có thì bạn hứa đủ thứ, tôi có tôi sẽ chia sớt người này người kia người nọ, ngày nay các bạn có rồi, trở nên ích kỷ, tự tạo sự xấu xa của chính mình, không hay, tự đắc cho ta là cao, cho ta là hay, cho ta là tiến hóa hơn những phần kia. Đó là sự tăm tối, không có nhờ những sự chung đụng, kích động và phản động của gia đình của các bạn làm sao ngày nay các bạn mới có cơ hội thức tâm mà đề tu? Các bạn đã chán ngán

cuộc đời, tình đời nó đã vầy xéo các bạn rất nhiều. cha con, chồng vợ, đủ thứ, nó làm buồn phiền. Cho nên các bạn mới tìm một lối thoát cho chính bạn. Và lối thoát đó là lối thoát của ai? Lối thoát của Thượng Đế, lối thoát chung. Sau này chúng ta sáng suốt rồi, ta mới thấy ý chí của Ngài đã và đang làm việc cho chúng ta bằng cách nào. Và chính chúng ta đã trì trệ, không chịu tự học và thặng hoa lại ỷ lại những sự hỗ trợ của ngoại cảnh và cầu xin, rồi một ngày nào đó các bạn lụn bại tinh thần của chính mình, làm sao tiến được?

Cho nên các bạn học cái lẽ lối thực hành và muốn học cho tỉnh tâm an nhàn nhưng mà rốt cuộc các bạn chỉ có vun bồi tự ái, nếu các bạn không chịu hòa tan với mọi nơi mọi giới để tiến trong định luật sáng suốt của Thượng Đế ân ban, càng ngày càng nở rộng và tránh cảnh trì trệ chậm tiến thì các bạn



không bao giờ đạt tới sự quân bình của đạo pháp.

Cho nên hôm nay chúng ta nghiên cứu sâu hơn và trước hết các bạn càng tu các bạn thấy cần vun bồi sự tha thứ thương yêu. Phải tha thứ cho tất cả mọi người, nếu tha thứ cho người khác thì chúng ta mới biết tha thứ cho chúng ta. Sự sai lầm chúng ta, chúng ta chấp nhận là tha thứ, để sửa! Nếu mà sự sai lầm của mỗi cá nhân, không có chấp nhận và không tự sửa, không bao giờ tiến, và chỉ vun bồi tự ái và che lấp mức tiến sáng suốt sẵn có của chính mình. Có mắt như đui, có miệng như câm, có tai như điếc, có mũi như nghẹt, và có tư tưởng cũng không biết xử dụng bằng cách nào, để đi tới sự quân bình trọn vẹn để thăng hoa, đời là bất diệt. Cho nên chúng ta tu đây là chúng ta gột rửa ngoại cảnh và qui về nội tâm, thì lúc đó chúng ta mới giữ được, chúng ta hòa cảm được biên cương an ninh thanh điển của cả càn khôn

vũ trụ đã ban bố cho chúng ta, Thượng Đế đã ban bố cho chúng ta và sự thanh nhẹ đó là an ninh đời đời. Mà khi các bạn đạt được rồi, các bạn thấy rằng cái sự huyền vi cao cả của Thượng Đế vô cùng tận, đang xây dựng cho các bạn triển miên và đưa lại một cảnh an ninh vô cùng đời đời bất diệt, tâm thức các bạn sẽ trở nên thanh thản vui vẻ trong một cơ hội sống động du dương, trong tâm thức bất cứ giờ phút nào.

Cho nên đối diện các bạn, khi mà tâm thức các bạn mở, đối diện các bạn những sự bất mãn nhưng mà các bạn quán thông rồi, bạn lại trở lại cảm ơn những sự các bạn đã bất mãn. Nhờ sự bất mãn đó các bạn mới tiến hóa, nhờ sự kích động đó các bạn mới biết thương yêu. Cho nên bài học hay vô cùng, tràng giang đại hải nó bao vây các bạn, sách vở đề xung quanh các bạn mà không chịu đọc, gạt bỏ điều này, gạt bỏ điều kia, gạt bỏ điều nọ, rồi làm sao các

bạn có sự phát triển hòa đồng theo ý Chúa ý Phật. Cho nên con đường đi bình thản là con đường chánh pháp. Con đường trong động loạn chấp mê là con đường tà pháp. Cho các bạn thấy rõ, hằng ngày các bạn lẩn lộn tà ở chỗ nào, chơn ở chỗ nào. Ngay trong gia đình, ngay trong lời nói, ngay trong hành động của các bạn, các bạn đi tới thanh tịnh rồi các bạn mới thấy rõ, thấy rõ tôi vun bồi mấy chục phần trăm tà thay vì chánh, mà tôi đã lầm đó là chánh. Cho nên những cái lý luận của thế gian đều hỗ trợ cho tâm thức của chúng ta tiến hóa và sáng suốt. Khi mà các bạn đạt tới phần thanh tịnh của nội thức rồi, các bạn mới cảm ơn, cảm ơn tất cả. Chính tôi thiếu sự sáng suốt mà bỏ đường lối trung dung khai triển cho chính tôi, đau khổ vô cùng. Tôi tạo thế kẹt cho tôi chớ không phải thế mở. Nếu các bạn chịu hạ mình và thực hiện tới phút hi sinh cuối cùng của các bạn như Chúa đã hành, như Phật đã làm, những cái đường lối

đó sáng suốt vô cùng. Cho nên con người muốn biết được Chúa, muốn biết được Phật, phải gặp sự đau khổ. Cho nên tôi đã báo tin cho các bạn rằng ,các bạn sẽ gặp nạn rất nhiều, đau khổ rất nhiều, rồi lúc đó các bạn mới thức tâm rằng, Thượng Đế trong bạn, Chúa trong bạn, tình yêu vô cùng ở trong bạn. Thì các bạn sẽ rơi lụy nhiều, sau khi các bạn thức tâm. Lúc đó các bạn mới biết yêu mến, yêu mến người mà các bạn đã kính mến từ lúc các bạn bước vào trường đời, các bạn đã quý mến Thượng Đế, quý mến Chúa nhưng mà vì sự lu mờ tự cao của các bạn, rồi đem cho các bạn càng ngày càng tăm tối. Cho nên trong hành trình các bạn mở xê chân lý và học chân lý, không nên lầm lạc trong điếm này, đừng cho ta là hiểu, xét ta là ngu, thì mới được!

Cho nên ngày hôm nay tôi đã học hỏi rất nhiều nơi các bạn, hằng tuần hằng ngày được đối diện nơi

các bạn cũng nhờ Ông Trên đã ban bố tình thương và xây dựng đưa các bạn đến với tôi, tôi mới có cơ hội học. Nam phụ lão ấu đều đối diện với tôi, những hình ảnh đó ngày đêm không bao giờ xa vắng tôi, và tôi phải làm thế nào? Tôi phải học thế nào và tôi phải xây dựng thế nào để cho tôi tiến hóa và cống hiến cái phần sáng suốt hằng tuần của tôi để thức tâm các bạn cũng như những gì tôi đã đạt được. Nhờ ai? Nhờ cuốn sách nào, nhờ tác giả nào? Nhờ quảng đại quần chúng đã ân ban, và đã tìm, khao khát tìm sự công bằng và đưa lại cho tôi một tâm thức công bằng để mở ra một đường sáng suốt trong cái luận thuyết dẫn giải tâm linh của mọi người, để mọi người đồng hành trong chu trình tiến hóa vô cùng tận.

Cho nên chúng ta đã có rất nhiều cơ hội để học hỏi, chúng ta thực hành mọi sự thương yêu xây dựng, từ hành động cho đến tư tưởng. sự thúc đẩy

của các bạn đã đưa tôi vào quỹ đạo Tình Thương và Đạo Đức. Tôi chỉ làm những gì các bạn muốn và xây dựng cho các bạn những gì mà các bạn muốn tiến. Thì đó các bạn có cơ hội xem xét từ hành động và tư tưởng của tôi, xem tôi có phải thực hiện những cái gì khao khát của các bạn mong muốn, và các bạn đã thực hiện những gì khao khát mà tôi đã từng mong muốn các bạn tiến tới trong cái đồng hành tiến hóa để chúng ta có cơ hội xây dựng sự sáng suốt cho chung.

Cho nên cái phương pháp công phu mà chúng ta đã hành này nó là phương tiện mà thôi, còn ý chí của các bạn là vô cùng. Cho nên các bạn phải xử dụng ý chí sẵn có của các bạn để xét, việc cần thiết hay không cần thiết, việc nên làm hay không nên làm, chúng ta thấy rõ. Cho nên hàng này, chúng ta lại sống trong cảnh thanh nhẹ du dương hơn, thương



yêu hơn, và xây dựng nhiều hơn để xóa bỏ những gì sai lầm, tưởng lầm trong đầu óc của chúng ta. Và sự tưởng lầm, sai lầm đó là sự ngăn cách mức tiến hóa của tâm linh rõ rệt. Cho nên chúng ta làm sao xóa bỏ được cái vách tường đó, càng ngày càng nói rộng hơn. Sự đối diện của chúng ta đều là sự tinh vi của Thượng Đế ã ân ban, chúng ta phải học! Món ăn, vật chất và hành động của người khác, chúng ta làm sao hòa tan được trong giới đó, thì lúc nào các bạn đi trong chỗ ồn ào các bạn cũng cảm thấy sự thanh tịnh huyền diệu của Thượng Đế đang làm việc.

Và chính các bạn là người lười biếng nhứt cả càn khôn vũ trụ này, không chịu hành, không phát triển, rồi tự giam hãm sự sáng suốt của các bạn. Từ hữu dụng đi tới vô dụng, không hòa đồng không tiến nổi. Cho nên thế gian hay tự cao, hay tự đắc, đó là vun bồi sự tăm tối sẵn có của chính mình. Cho nên

chúng ta phải tìm lối thoát cho chính mình, không có ai có thể giúp đỡ chúng ta bằng tự thức và tự tiến. Cho nên ngày hôm nay chúng ta đã học rất nhiều, học về trường đời và chán ngán trường đời và có những người tuổi trẻ đang vươn lên, thích ứng trong trường đời và bị lầm lạc trong cái duyên dáng của ngoại cảnh, độ tiến. Rồi một thời gian nào cũng đi tới cái tuổi tác đó rồi chán ngán cho trường đời. Cho nên tuổi trẻ, lớn lên, muốn có sự yêu thương, muốn có những cái bàn tay êm dịu ngồi một bên chúng ta, muốn có những lời nói êm nhẹ để xoa dịu sau chuỗi ngày mệt nhọc tranh đấu với đời. Đó là tình yêu tạm bợ tại thế ! Nhưng mà một thời gian rồi, sự kích động và phản động lại chán ngán nữa. Đó, cho nên những bạn trẻ bây giờ lớn lên, nó không chịu tu đâu, cái gì tôi phải tu? Tôi là trong nhựa sống của yêu đời, tại sao tôi không yêu? Tại sao tôi không biết yêu? Dù cho đó là một bài học, tôi cũng phải học,

nhưng mà những người qua rồi, thì họ nói rằng: Các bạn nên yêu các bạn đi, xây dựng cho các bạn đi, để tìm hiểu cái cơ cấu huyền vi đời đời bất diệt của các bạn, để các bạn đóng góp ở tương lai. Vì các bạn là nhựa sống của chúng sanh, của quăng đại quần chúng nhưng mà sớm thức, mới sớm cống hiến cho mọi người ở tương lai, được đồng hành và xây dựng một cái cảnh thiên đàng tại thế, thật sự biết thương yêu là gì.

Cho nên sự thương yêu của tuổi trẻ mà biết xây dựng ngay bây giờ thì tương lai đó, sự thương yêu mùi đạo, tâm thức nó sẽ tràn lan lớn rộng khắp cả quả địa cầu. Mùi thơm vị ngọt đó không bao giờ bị tiêu diệt. Cho nên những thánh hiền tu, thành đạo, những thánh hiền trong tuổi trẻ đã tu thành đạo, lưu lại lịch sử, bất cứ một người nào cứng rắn ác ôn cho mấy đi nữa đọc qua cũng phải rúng động tâm

hồn, thấy sự dũng tiến của những vị đó trở về thanh tịnh và sáng suốt thì lòng mình cũng ước ao muốn sớm đạt. Vì sao? Những sự hung hăng ác trực nó cũng là dũng, dũng hướng hạ thì nó trở nên ác, mà dũng hướng thượng nó trở nên thanh tịnh. Cho nên các bạn xuống thế gian là học ác trực. Mà các bạn hướng thượng kịp thời thì cái dũng thanh tịnh du dương đó nó sẽ hòa tan cả càn khôn vũ trụ và tiến hóa tới vô cùng. Tâm thức các bạn sẽ sáng ngời, các bạn ở nơi nào, nắm được một vật nào trong tay các bạn cũng phân tách rõ ràng, sự huyền diệu cả càn khôn vũ trụ đóng góp. Lúc đó, các bạn mới quán thông. Không phải nói tuổi trẻ không có thể tu bổ sửa chữa cho chính mình được. Tuổi trẻ là một nhựa sống của chúng sanh mà biết tu bổ sửa chữa cho nó tốt đẹp thì nó mới dẫn tiến chúng sanh đi tới vô cùng. Cho nên sự tươi tắn tốt đẹp du dương đó nằm trong thức của các bạn, không ai ban cho các bạn

được. Khi các bạn thức tâm rồi, thì các bạn tự khai triển và tiến tới vô cùng không có ai ban cho các bạn được. Khi mà các bạn thức tâm rồi, các bạn mới thấy rằng, chỉ có Thượng Đế mới có quyền ban tình thương đó, ban cái tâm thức đó, để cho các bạn càng ngày càng nhận thức chân tướng của các bạn. Thì lúc đó các bạn mới quý mến những cái phần chủ trương trong cái thể xác này là phần hồn sáng suốt, có hồn có vía, có cơ năng trật tự các bạn mới đi đứng được, có quân bình các bạn mới nói năng được. Chúng ta có cơ hội này, chúng ta phải nắm lấy nó và giữ lấy nó và quý mến nó. Vinh hạnh được làm một con người, đã dự qua tất cả những sự ô trược và đi tới sự sáng suốt!

Cho nên ngày hôm nay các bạn ngồi đây, các bạn được cơ hội thức tâm, do sự công phu của tôi đã tìm ra và nói ra thực trạng tôi đã và đang hành, chứ

tôi không nói hơn được, những cái gì tôi đã và đang hành, tôi chỉ nói bao nhiêu đó thôi. Tôi không dùng những lý thuyết của người khác để vá vúi rồi đặt việc này, đặt việc kia, đặt việc nọ mà chính họ chưa sửa được, tâm thức của họ, vẫn nóng nảy, vẫn buồn bực, không có hòa đồng nhưng mà nói mình là siêu diệu. Tội nghiệp cho những người chưa thức tâm, nhưng chúng ta vẫn kiên nhẫn. Thượng Đế đã kiên nhẫn chờ đợi họ, tại sao chúng ta là huynh đệ của họ, tại quả địa cầu này, chúng ta lại không có kiên nhẫn để chờ đợi sự thức tâm của họ?

Cho nên muốn chờ họ thì chúng ta phải gặt hái rất nhiều sự thanh cao và vun bồi sự sáng suốt của chính mình, càng tu càng nhiều hơn, càng hành thiền trong thanh tịnh nhiều hơn, để tự đạt, gặt hái một phần kết quả tinh vi sáng suốt trong nội thức của chúng ta, nhiên hậu chúng ta mới ảnh hưởng những



người khác được! Chung qui chúng ta càng thức tâm chúng ta thấy rằng, bạn bè khắp năm châu đã dạy chúng ta, đã thương yêu chúng ta, đã xây dựng chúng ta. Đó là ý chí của Thượng Đế, không bao giờ bỏ chúng ta, theo dõi chúng ta từ lý từ tí và vun bồi cho chúng ta tiến hóa tới vô cùng. Càng cảm mến tình thương của huynh đệ, càng cảm mến sự kích động và phản động hiện hành, đã dẫn tiến tâm linh của chúng ta. Cho nên kinh vô tự là vô cùng giá trị. Khi các bạn đối diện với vợ con các bạn, đối diện với chồng con các bạn, thì các bạn thấy làm sao? Cái xe mà những cái răng cưa với răng cưa không có hòa đồng thì xe không có tiến tới được. Các bạn đã sử dụng chiếc xe văn minh hiện tại, rồi trong cái gia đình vợ chồng nghịch với nhau, làm sao hòa tiến trong gia cang? Chồng vợ nghịch với nhau làm sao tiến hóa trong cái thức tu hành., còn sự dị biệt, còn sự kỳ thị làm sao tiến hóa được? Chứ đừng có nói

rằng tôi tu khổ, tôi giỏi hơn bà, không! Nhờ bà mới có tu! thấy không? Thì cái sự trao đổi đó chúng ta cần thiết mà luôn luôn tâm thức của chúng ta phải xử dụng cái tha thứ, thương yêu, xây dựng tình thương và đạo đức. Thương yêu trong sự sáng suốt xây dựng chứ không phải thương yêu cái sự kêu là vá vúi động loạn của ngoại cảnh, rồi không đem đến cái gì, tạo thêm nghiệp mà thôi! Cho nên chúng ta lỡ đi trong một cuộc hành trình mà không biết đường về, ngày nay chúng ta biết đường về rồi, chúng ta phải vun bồi và giữ lấy sự sáng suốt đó để đi tới. Chúng ta phải thực hiện giá trị của thương yêu là sáng suốt và thanh tịnh. Cho nên chúng ta càng ngày càng được cơ hội xít gần với nhau để tìm hiểu và càng ngày càng cảm mến lấy nhau để học hỏi và tiến hóa.

Mỗi người chúng ta có một hoàn cảnh khác nhau, có một tâm thức khác nhau là với trần đời mà thôi.

Khi các bạn tiến tới không không gian, không thời gian là chỉ đi trong đồng nhứt, thẳng hoa, sáng suốt, tha thứ và xây dựng. Cho nên bất cứ kinh sách nào các bạn đọc, qui về cũng là một mối Tình Thương và Đạo Đức trong cái tâm thức xây dựng. kẻ đắc đạo, người chưa đắc đạo cũng khao khát Tình Thương và Đạo Đức. Mà khi các bạn thấy cái đó là quý mới cảm nhận mình khao khát, còn nếu chúng ta thấy cái đó là vô ích, chúng ta không bao giờ khao khát cái đó!

Cho nên các bạn được Thượng Đế cho các bạn giáng sanh xuống thế gian, nằm trong khuôn khổ tình thương và đạo đức mà quên, rồi trách thế gian, tại sao tôi ở hiền lại tôi gặp phẫn, tôi vì người, tôi bị chửi bới. Nhưng mà cái điều đó là thử tâm, nếu chúng ta chấp nhận và chúng ta hiểu đó là bài học chúng ta thấy, tôi có cơ tiến hóa nhiều hơn, rồi tôi sẽ giúp đỡ hơn và tôi sẽ làm nhiều việc mà thế gian

không chịu làm, tôi mới dẫn tiến họ qua một cái cõi khác! Nếu tôi không chịu làm, thì tôi cũng như họ, vậy chứ ai dẫn ai? Cho nên ý chí của chúng ta phải hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ, chúng ta mới thực hiện sự công bằng cho nhân sinh, lúc đó các bạn mới thật sự khép mình, khép cái phạm tâm mà xây dựng sự hòa đồng sáng suốt cho mọi nơi mọi giới.. Chứ không phải kêu các bạn khép tất cả, đóng tất cả cửa rồi các bạn làm được cái gì? Chúng ta xây dựng từ cái phạm ngã ô trược này tiến hóa tới thanh nhẹ, chúng ta mới chứng minh rằng, tôi đã tiêu hóa được sự tăm tối của chính tôi, tôi mới đạt được sự sáng suốt. Cho nên các bạn đã ăn một bụng tối tăm, không bao giờ các bạn thấy ở bên trong các bạn. Nếu các bạn không thanh tịnh và sáng suốt không bao giờ các bạn thấy! Các bạn chỉ luận ngoại cảnh mà thôi. Mình điên và cho người khác điên là vậy. Ở thế gian chính chúng ta cũng có khi như vậy, nhiều khi tâm thức

của chúng ta tâm loạn, điên cuồng đối với gia cang, hần học, thiếu cởi mở. Đó là một người điên thiếu sáng suốt mà không hay, rồi tưởng cho ta là sáng suốt hơn, ta hay hơn, ta đã học qua khóa này khóa kia, khóa nọ nhưng mà chỉ rước sự động loạn cho chính chúng ta mà thôi, không thấy rõ sự quân bình. Rồi rốt cuộc giờ phút lâm chung các bạn mới thấy rằng, đau khổ là gì, thanh nhẹ là gì?

Lời nói tôi luôn luôn ở trong thực trạng, mà những cái gì các bạn có là tôi đã và đang có. Những gì các bạn muốn xây dựng, tôi đã và đang xây dựng, để tiến tới. Có phải chúng ta đang tìm lối thoát cho chung không? Khi các bạn nhìn nhận rằng các bạn không có thể xa nhịp thở của Thượng Đế được vậy tôi với các bạn đâu có xa quỹ đạo tiến hóa được. Thấy rõ chưa? Cho nên chúng ta không xa nhau đâu, làm than tối tăm, nói bậy đó thôi, chứ kỳ thật

không có gì! Chúng ta đang sống trong nhịp thở của Thượng Đế, không bỏ được, không thể nào bỏ Thượng Đế được. Không thể nào bỏ sự thanh nhẹ vô cùng mà chúng ta đang hưởng đây. Cho nên con người ở thế gian được hưởng những cái sự thanh nhẹ đó và hưởng hạ động loạn. Thì tham sanh quý tử là đại tham, mỗi người cũng đại tham, muốn sống và sợ chết và không chịu chia xẻ cho mọi người, rồi đâm ra thủ thế, nói một đường làm một ngã là vậy. Cho nên cái đại nguyện của các bạn, đã luân hồi, ôm lấy nhiều kiếp rồi, rất đẹp, đại nguyện người nào cũng rất đẹp, cũng muốn vì chúng sanh, muốn giúp đỡ mọi người nhưng mà đi tới đó rồi các bạn chán ngán, không chịu tiến tới một bước nữa, rồi làm sao các bạn đem sự sáng suốt mà các bạn cho là công bằng để cống hiến cho mọi người? Nhưng mà các bạn chỉ tạo sự thù nghịch ở xung quanh các bạn rồi các bạn xưng danh là tu tiến, tu ở chỗ nào! Tu tịnh, tu ở chỗ



nào?

Cho nên càng ngày chúng ta được cơ hội tiếp xúc lẫn nhau và được cơ hội tham thiền nhập định để trao đổi giữa bạn đạo đã có hành thì chúng ta mới thấy rằng điển giới là gì, sự thanh nhẹ chân động vô cùng là gì. Mà khi chúng ta ý thức được sự thanh nhẹ chân động vô cùng thì chúng ta mới thấy rằng cái luật đồng nhất Vạn Giáo Quy Nguyên rõ ràng, không có bỏ nhau, giữa tâm thức của người tu là chỉ có một không hai. Những người tu muốn gì? Muốn giải thoát chứ không muốn thống trị một ai. Cho nên chúng ta có cơ hội, trở về với sự thanh tịnh là trở về với sự giải thoát, mỗi mỗi hằng ngày, việc này việc kia việc nọ nó kích động, từ sở làm cho tới gia đình các bạn, mà các bạn trở về trong một giây phút thanh tịnh thôi là giải tỏa những sự động loạn.

Các bạn thấy sự tinh vi huyền diệu của Thượng Đế không? Và nếu các bạn vun bồi sự sáng suốt đó, lớn rộng hơn, thì trước mắt của các bạn không có nghịch cảnh, nội thức của các bạn không có sự ghen ghét nữa, không còn thù nghịch nữa, thì đâu còn sự tăm tối trong nội thức! Các bạn có một ngôi vị tốt đẹp bên trong các bạn và khai triển rồi các bạn mới thấy Chúa trong tâm bạn, Thượng Đế trong tâm của các bạn, quý vô cùng, nhà thờ trong tâm các bạn, chùa chiền trong tâm các bạn. Cả ngày lo tu, lo xây dựng cho vạn linh trong tiểu thiên địa này đồng nhứt thẳng hoa, từ trược tới thanh. Trược là gì? Là tà, là ma quỷ, là động loạn mà chúng ta xây dựng cho nó đi tới thanh. Hỏi chớ con ma quỷ có thể tiến tới thánh tiên Phật không, nếu nó thức tâm? Chúa đã ảnh hưởng biết bao nhiêu người hung dữ tại thế, trở về với căn bản quý đạo tình thương và đạo đức, đã làm những gì cho mọi người thức tâm? Tha thứ, thương

yêu! Rõ rệt như ban ngày! Vậy chứ chúng ta đang làm gì đây? Chúng ta đang kiếm tiền, để hưởng thụ, hay là trong lúc kiếm tiền, do sự kích động và phản động để thức tâm, để xóa bỏ hận thù, thương yêu Thượng Đế, không còn xa cách giữa Ngài và ta nữa. Chúng ta đã ngự trong cảnh huyền vi của tiểu thiên địa này là một linh địa của trần gian. Nếu linh địa đó biết dọn dẹp trong lành thì mới thật sự cống hiến cho nhân sinh tiến hóa. Nếu mà linh địa này ô trược và lấy thuyết của người khác để biện hộ, lấy vải thưa che mắt thánh, làm sao có cơ hội thực hiện đại nguyện của chính các bạn được? Chung qui chúng ta phải hành, chung qui chúng ta phải mở xê chân lý để hiểu chân lý chứ không bao giờ kêu các bạn mê muội, tu trong đường lối bất minh, tán thành các bạn đụng chạm rồi các bạn mới khai triển. Đó là các bạn sẽ tự minh, không học làm sao tiến? Không đụng làm sao khai? Thấy cái gì kêu bằng cần thiết, thấy cái gì

kêu bằng không cần thiết? Cho nên trong cuộc hành trình hành hương của chúng ta, có người mệt mỏi đâm ra oán trách, nhưng mà có người kiên nhẫn, kiên trì, để thực triển tâm linh của chính mình thì những người đó không bao giờ còn sự chán ngán nữa. Họ chỉ biết đi, đi tới vô cùng tận, đi trong sự sáng suốt thanh tịnh, đi trong sự diu tiến vạn linh, hạnh phúc đời đời bất diệt, an ninh vô cùng. Nhưng mà không đi thì không được, không thể cho đó là đúng, cho đó là đắc! Nhưng mà chúng ta phải biết chê chúng ta, chúng ta mới thấy sự tăm tối của chính chúng ta. Chỉ có tôi là người ngu muội mà thôi, tôi chỉ biết học!

Cho nên hằng tuần các bạn không nhiều thì ít cũng học, học nơi xã hội, nơi gia đình, rồi lần lần, tâm thức các bạn mới mở ra, các bạn cần thiết sự thương yêu và hòa đồng, tôi cũng vậy, không làm gì tôi giỏi hơn các bạn được, không có các bạn tôi

không có học được, không bao giờ tôi có quyền bỏ các bạn. Mà nếu tôi đạt được sự sáng suốt vô cùng theo đại nguyện của tôi, chắc là các bạn có thể bỏ tôi rồi, vì sự mệt mỏi của các bạn, vì sự trần trọc của các bạn, các bạn có quyền làm điều đó mà thôi. Cho nên tôi mong rằng, mỗi người chúng ta bình tâm lên một chút, để tạo sự quân bình cho chính mình, thiện ác phân minh. Thì chúng ta mới thấy rằng sự hòa đồng cởi mở là an ninh đời đời cho phần hồn. Cho nên chúng ta luôn luôn được duyên lành của Bồ Đề đã ban bố cho chúng ta lại được tương ngộ, kẻ mới tu như người đã tu. Tu cái pháp này là mới trở lộn lại để lập lại trật tự cho chính mình, chứ kỳ thật mọi người đã và đang tu trong cảnh đời ngao ngán, không ai có hưởng được hạnh phúc thế gian, vì cảnh đời chúng ta mong muốn nhưng mà ngày nay chúng ta thành trưởng rồi. Người không tiền muốn có tiền bây giờ nắm tiền trong tay, bao nhiêu cũng không

đủ. Người không có vợ chồng muốn có vợ chồng, rồi vợ chồng đối diện hằng ngày, hằng giờ, hằng phút, rồi cũng chán ngán, là chi? Bài học các bạn đã học rồi, chờ sự phân tách của các bạn mà thôi, rồi trở về với dung điểm sẵn có của các bạn là sáng suốt, nhận thức được sự huyền vi cao cả của Trời Phật đã ân ban cho các bạn những cảnh trước mắt, biển rộng mênh mông mà các bạn đã dòm thấy nhưng mà các bạn không thấy tình yêu của Chúa và Thượng Đế lớn như biển rộng. Theo cái chiều hướng động cũng như tịnh, trước cũng như thanh, Ngài vẫn ban tình thương sống động.

Người thế gian không thấy, thấy cảnh là đẹp, thích, nhưng mà không phân tách nổi, cây cối hoa quả cũng vậy, rất kiên nhẫn, giữ cái định luật hóa hóa sanh sanh, để cống hiến cho chúng sanh, không than van, không bất mãn, chấp nhận sự hi sinh, để



tiến hóa. Bây giờ chúng ta là người tu, chúng ta trở về với định luật quân bình sáng suốt, hỏi chúng ta nên chấp nhận hay là không, bằng lòng tiến hóa hay là không. Nếu chúng ta chấp nhận và bằng lòng tiến hóa, thì phải tự hành từ giai đoạn này tới giai đoạn kia, phải hành để đi, không ai đi dùm cho các bạn được. Nếu đi dùm được, Đức Thích Ca đã đi dùm cho chúng ta và dẫn dắt chúng ta trở về thiên đàng hết, không còn ở đây nữa. Nếu mà đi dùm được thì Chúa cũng đi cho chúng ta và giúp cho chúng ta để tới thiên đàng rồi, chúng ta đâu còn lý luận để tìm chân lý để làm gì? Chân lý là gì? Là một việc không thay đổi và đời đời bất diệt mới là chân lý. Cho nên chúng ta càng ngày càng hiểu sự sâu sắc của Thượng Đế, sự huyền diệu của Thượng Đế, sắc bất dị không, không bất dị sắc. Sắc tức thị không, không tức thị sắc, rõ ràng! Trong cái sắc đó nó có cái không và trong không nó có cái sắc. Trong cái không nó có cái

có, thì chúng ta thấy rõ ràng. Từ cái có chúng ta đã rời bỏ xứ sở ra đi mà bây giờ nó tay không. Rồi từ cái không này nó sẽ có lại. Chúng ta là người Việt Nam, đã chứng minh rõ ràng, đã chứng nghiệm rõ rệt cái câu : Sắc tức thị không, không tức thị sắc đó. Mà ngày nay, chúng ta đã đạt và đã thấy rồi, thấy rõ hơn, Những người tham của hiện tại, họ chưa gặp qua nghịch cảnh đó. Họ nói cái lý thuyết này không đúng. Nhưng mà chúng ta đã gặp được trong hoàn cảnh này và chúng ta đã thực tập trong hoàn cảnh này. Các bạn đến đây có nhiều người không có chén ăn cơm, không manh áo tốt lành, nhưng rồi cũng có. Rồi các bạn thấy rằng, chỉ đi tới cái chỗ chết mà thôi nhưng mà bây giờ ý chí của các bạn vẫn hồi sinh. Rồi ngày nay các bạn mới tìm ra đạo pháp để tới sự hòa đồng của tâm thức, thương yêu và xây dựng, mới thấy sự sáng suốt là quan trọng. Nếu chúng ta muốn trở về tổ quốc mà chúng ta không vun bồi sự

sáng suốt thành một khối sáng suốt, làm sao chúng ta có thể sống với cộng đồng quốc tế được? Làm sao chúng ta có thể sống với cộng đồng nơon sinh được, nếu chúng ta thiếu sáng suốt?

**C**ho nên đừng có nói người tu mà bỏ đời, chúng ta tu không bỏ đời, đời đạo song tu. Chúng ta không có bỏ đời! Cho nên các bạn thấy rõ rằng cuộc hành trình của chúng ta không hoang phí. Và chắc chắn rằng các bạn có kỳ công đóng góp xây dựng cho các bạn, chắc chắn các bạn sẽ đạt!

Hôm nay chúng ta lại có cơ hội để mở xẽ thêm và nghiên cứu thêm. Tôi mong rằng các bạn gửi về tôi và cho tôi những câu hỏi quý báu của các bạn, để xây dựng nền tảng thức tâm cho chính tôi và cùng các bạn. Điều đó là điều cao quý , lúc nào tôi cũng

chấp nhận học hỏi, tôi nguyện làm những gì tôi gặt hái được và sẽ cống hiến cho các bạn, chỉ có bao nhiêu đó, trình độ tôi tới .

Hôm nay đến đây các bạn nên xét và hiểu, không có gì quý hơn sự hiện diện của quý bạn ngày hôm nay để đóng góp để đóng góp và xây dựng.

Thành thật cảm ơn các bạn!

**Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên**